

han nedsetter sig i Sernvedlund paa et Punkt i Sognet, hvorved han kommer Kjøbstaden for nær, er det dog virkelig hans egen Skyld. Politimesteren har ikke givet ham Tillæbelse til at drive sin Næring i Sernvedlund, han maa selv, idet han har forlangt Næringsbeviset lydende paa Sognet, være ansvarlig for, at han nedsetter sig paa et Sted i Sognet, hvor han lovlige kan drive Næringen. Dette Exempel viser jo, at det ikke er saa ganske klart, at alle de, der ere komne til at drive Næring i en Nærskede for nær ved Kjøbstaden, have nogen Udkomst til at hjælpes; thi Feilen kan udelukkende være dens egen. Dette er en Omstændighed, der efter min Mening ogsaa anbefaler, at vi lade dette Lovforslag gaa til nærmere Overveielse i et Udvalg, og jeg tillader mig derfor at anbefale Forslaget derom.

Nach: Da Sagens Realitet jo ikke ligger for, skal jeg indskrænke mig til at sige, hvorfor jeg vil stemme for et Udvalgs Nedsættelse. Det forekommer mig nemlig, at den Diskussion, der har været ført, tilstrækkelig har godtgjort, at der herfter stor Klarhed over de egentlige faktiske Forhold, som have givet Anledning til dette Lovforslag. Da Lovforslaget blev indbragt, var der kun Tale om een Mand, men nu hører jeg fra anden Side, at der er Tale om flere, at der foreligger flere Tilfælde. Endvidere hedder det nu, at det kun er en Underrettsdom, der er overgaaet den Bedkommende, og som har kjendt ham uberettiget til at drive Næringen, og det tilføies, at Manden ikke har Naad til at appellere denne Dom, da han er fattig. Nu beror det Sidste aabenbart paa en Misforstaaelse; thi det maa være ved en offentlig Sag, at Næringsretten er frakjendt ham, og han har ifølge Lovgivningens altsaa slet intet Andet at gjøre end at erklære sig utilfreds med Underrettsdommen, og saa skal det Offentlige bringe den ind for Overretten, uden at det foreløbig kan være forbunden med nogen Udgift for ham. Hvad er da naturligere, end at han vælger denne Udvei? Han holder da Sagen hen, og vi kunne imidlertid faae de fornødne Oplysninger. Det forekommer mig heller ikke juridisk afgjort, at en Mand, der har drevet Næring siden 1874, altsaa i 7—8 Aar, paa et formelt fuldstændig lovligt Næringsbevis, skulde faae sig dette frakjendt, naar han selv er uden Skyld, og Feilen alene hviler paa den paagjældende Embedsmand. Det er mig bekendt, at der fra Overretterne foreligger Præjudikater, der gaa i en ganske anden Retning, og som udtale, at den Paagjældende, som af den lovlige Dyrighed har faaet Næringsbevis, selv om Dyrigheden maatte have feilet deri, er uden Ansvar og fremdeles maa kunne drive sin Næring. I alt Fald vilde det dog være interessant og hensigtsmæssigt at faae dette undersøgt, og jeg ser derfor ikke, at den paagjældende Mand, som bor ved Randers,

paa nogen Maade kan komme i nogen Forlegenhed derved, at Sagen ikke her finder nogen hurtig Afgjørelse. Jeg tror derfor, at det, at nedsætte et Udvalg, som det erede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har foreslaaet, er den rette Maade at se at komme til Bunds i denne Sag paa. Jeg haaber, at dette Udvalg vil begrændse sig til det, der oprindeligt har været de erede Forslagsstilleres Hensigt, og ikke bringe det store Spørgsmaal ind, som de have givet Udtryk i deres Ændringsforslag, thi saa vil naturligvis Drøftelsen blive af langt større Omfang, hvad allerede Forhandlingen idag tilstrækkelig har godtgjort. Jeg tillader mig derfor at støtte det erede Medlems Forslag om Udvalgs Nedsættelse, for at vi kunne faae de fornødne Oplysninger, og jeg gjentager, at den Paagjældende efter min Overbevisning Intet kan lide derved, thi han maa ifølge Lovgivningen være fuldstændig berettiget til at forlange den Dom, der har frakjendt ham hans Ret til at drive Detailnæring efter hans Næringsbevis paa det Sted, hvor han hidtil har drevet den, indanket for Overretten, og saa vil det vise sig, om Overretten er af samme Anskuelse som Underretten, eller om ikke Overretten, hvis det virkelig maa erkendes, at den Paagjældende har været fuldstændig uden Skyld, vil i Overensstemmelse med Præjudikater, der foreligger i den Retning, finde, at det Næringsbevis, han har faaet, ogsaa fremdeles maa staa ved Magt.

Steenstrup: Der er den Mærkelighed ved Sagen, eller det er da egentlig ingen Mærkelighed, at det erede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) ikke var tilstede ved Sagens 1ste Behandling. Det er en Slags Forfeelse af Thinget, at det dog behandlede Sagen, thi det erede Medlem maa aabenbart have haat Forsald, og Stillingen vilde ikke nu være bleven saa vidtløftig, som den er, hvis det erede Medlem da havde været tilstede og havde gjort sine Grunde, som jeg ikke nedsetter, gjældende. Sagen vilde da utvivlsomt være gaaet til Udvalg. Nu er der tre Punkter at lægge Mærke til. Forslagsstilleren har gjort opmærksom paa, at den paagjældende Mand er saa fattig, at han under Sagens Appel vilde være bleven ødelagt, og det vilde da ikke hjælpe ham at faae Dom bagefter, selv om den blev i hans Favour. Dernæst have de Herrer ikke set, hvorledes Ministerens Stilling er. Naar man har været tilstede ved 1ste Behandling eller med Opmærksomhed har gennemlæst Forhandlingen, faar man — ialtsald faar jeg der — det bestemte Indtryk, at Ministeren meget godt kan modtage en Bevillingsmyndighed, som er lig den, der blev berøvet ham ved Loven af 1873, i Art. men ingenlunde i Omfang. Det fremgaar af hans Udtalelse, at han kan ikke gaa ind paa Lovens Formulering, som den oprindeligt var forelagt her i Salen, og naturligvis heller ikke, naar